

tasterier af en anden Art, saadanne nemlig, som vi træffe dem hos den forsvarsvenlige Del af Venstre, om jeg maa kalde nogle enkelte Dele af Venstre saaledes.

Jeg har som ung Student i en Forening ført en Diskussion med ingen ringere end afdøde C. Berg om Forsvars-sagen. Skønt det nu ligger 20 Aar tilbage, husker jeg endnu med en underlig Gysen, hvorledes Berg gjorde sig til Talsmand for den Tanke, at vort levende Værn skulde udvikles saaledes, at vi vare i Stand til at binde to tyske Armekorps under en eventuel Krig. En saadan Tro har jeg ikke fundet i Israel, d. v. s. en saadan Chauvinisme har jeg aldrig nogen Sinde truffet i Højre. I Smag dermed forekomme de luftige Betragtninger mig at være, som vi i den sidste Tid saa ofte have hørt fra det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), og jeg maa desværre sige, at af lignende luftig Art forekommer mig ogsaa den højtærede Konseilspræsidents nu næsten berømte Esbjerg-Strategi at være. Om disse luftige Betragtninger kunde jeg anvende et Billede, som jeg, ligesom den ærede Ordfører for Folketingets Venstre, henter fra Fugleverdenen, et Vers af en gammel Vise, som jeg vil anføre med en ganske lille Tillem্পning. Det er Visen om Viben:

Viben vil værgé for hver den Stad,
som ud i Marken mon staa,
den vil ikke værgé den liden Tue,
den selv skal bygge paa.

Den liden Tue er den, hvor Absalon byggede Rede, den hvori Frederik III vilde dø. Den liden Tue har en Gang væltet et stort Læs, det var i 1559, da den væltede Karl Gustafs Østersørige, og det er den, som er og vil blive ved at være Hjørne-stenen i Danmarks Forsvar.

Lars Pedersen: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Doose) har forleden Dag spurgt den ærede Finansminister, hvorledes det gik med de Overvejsler, som det var lovet skulde foretages med Hensyn til Jordebogsafgifterne i de saakaldte Rytterdistrikter. Jeg tillader mig ogsaa at nævne denne Sag og haaber paa, at der snart maa komme et Resultat ud af det; man længes umaadeligt efter at høre nærmere om disse Overvejsler.

Jeg skal dernæst henvende en lille Bemærkning til den ærede Landbrugsmi-nister. Det har glædet mig meget, at den ærede Minister har tænkt paa at forbedre Skovarbejdernes Forhold ude i

Statsskovene. Jeg tillod mig i Fjor at henlede Opmærksomheden paa, at der findes saa mange smaa Funktionærer ude i Skovene, som virkelig ogsaa trænge til, at Ministeren henvender Opmærksomheden paa dem. Jeg skal kun nævne her, at den ærede Minister for et Par Aar siden lovede at lade udarbejde nogle faste Regler for de Understøttelser, der tildeles disse mindre Funktionærer, naar de paa Grund af Alder ere nødte til at trække sig tilbage. Hvis nogle saadanne Regler kunde blive udarbejdede inden alt for længe, vilde den ærede Minister sikkert blive alle disse Folks Yndling, thi der trænges overmaade haardt dertil. Disse Folk ville ellers blive kastede paa Fattigvæsenet eller paa Alderdomsunderstøttelsen paa deres gamle Dage, og det er en tung Vej at gaa. Jeg minder derfor Ministeren om dette Løfte.

Jeg maa maaske i denne Sammenhæng rette en Bemærkning til forskellige Ministre angaaende den Maade, hvorpaa en Del af Ministeriets Embedsmænd ude i Provinserne forholder sig med Hensyn til de Bekendtgørelser, de ere nødte til at lade indrykke i forskellige Aviser. Man har nemlig den Skik at forbigaa alle de nyere Aviser, saa at de i adskillige Aar maa optage den Slags Bekendtgørelser gratis, for at Læserne kunne følge med. Det gælder Bekendtgørelser fra Amtstuerne og fra Forstvæsenet. Det har stor Betydning for Folk, at deres Aviser kunne indeholde disse Bekendtgørelser, og jeg tror ikke, det er til Skade for Staten. Jeg ved ikke, om det er Sparsommelighedshensyn, der gøre sig gældende, men det er i alt Fald en ilde Anvendelse af Sparsommelighed. Jeg mener at have en ivrig Meningsfælle indenfor den ærede Regering. Jeg har i det mindste tidligere jævnlig drøftet dette Spørgsmaal med den højtærede Indenrigsminister, og vi vare ganske enige om, at hvad enten det var Sparsommelighedshensyn eller andre Hensyn, der her gjorde sig gældende, vare de meget daarligt paa deres Plads.

Medens jeg nævner dette Tilfælde med Aviserne, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Ytring, der faldt fra den ærede Indenrigsministers Side, sidst han havde Ordet her i Tinget. Han omtalte en hel Del Blade her i Landet paa en i mine Tanker saare uheldig Maade. Han talte om de rebelske Blade, som han betragtede som utilregnelige. Jeg kan godt forstaa, at den ærede Minister, hvis borgerlige Næringsvej er at drive Blad-